

DE MAN OP DE ROTSEN

(The Man Outside)

Thriller in drie bedrijven

door

JANET ALLEN

vertaling

Hans Dasselaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE MAN OP DE ROTSEN - THE MAN OUTSIDE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JANET ALLEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Mrs Hodgson

Miriam Franklin

Richard Drury

Molly Burke

Alex Kirby

Hoofdinspecteur Slade

DECOR:

Woonkamer van huize Franklin, ergens aan zee. De kamer is comfortabel ingericht. Rechts op het toneel bevinden zich tuindeuren naar het terras; het is belangrijk dat de zaal deze goed kan zien. Midden achter is de deur naar de hal. Links is de schouw. Rechts staat een schrijftafel, die van belang is voor de actie van het stuk. Midden op het toneel staat een bank, met daarnaast een bijzettafeltje. Op een tafel links achter staan de drankflessen. Er staan een paar stoelen, een bij de bank, een bij de schouw, en een bij de schrijftafel.

EERSTE BEDRIJF

Avond, een vroege herfstdag

TWEEDE BEDRIJF

Scene 1: Middag, de volgende dag.

Scene 2: Die avond

DERDE BEDRIJF

Scene 1: Middag, een week later

Scene 2: Die avond

EERSTE BEDRIJF

Avond, een vroege herfstdag.

Als het doek opgaat, is het toneel leeg; dan gaat de deur open en MRS HODGSON komt op met een dienblad met daarop een lichte avondmaaltijd. Ze is een kleine, vlotte vrouw van in de 60, en ze draagt een schort. Ze kijkt om zich heen, kennelijk in de verwachting iemand in het vertrek aan te treffen, zegt "Tch!, Tch!, (geirriteerd), en zet het dienblad op een tafel. Ze legt een houtblok in het haardvuur, schuift een stoel bij de schouw en zet hier een klein koffietafeltje naast, waar ze het dienblad op zet. Dan gaat ze snel af. Even later komt Miriam op door de tuindeuren. Zij is een vrouw van in de 40, jong voor haar leeftijd en aantrekkelijk. Haar uiterlijke kalmte lijkt een onderliggende gespannenheid te verhullen. Ze draagt een jas en handschoenen en haar kapsel is verwaaid. Ze doet haar handschoenen uit en doet ze in haar jaszak, trekt de jas uit en legt die in een stoel als Mrs. Hodgson opkomt.

Mrs. Hodgson: Bent u hier. Ik ben al in uw kamer geweest, waar was u nou?

Miriam: Gewoon, even een strandwandelingetje maken.

Mrs Hodgson: U met uw wandelingen. De avonden zijn te kil om naar het strand te gaan. Was u vergeten dat u vroeg wilde eten?

Miriam (*loopt naar de spiegel en doet haar haar goed*): Nee, dat was ik niet vergeten.

Mrs. Hodgson: Nou, daar staat het. Laat het niet koud worden.

Miriam: Nee.

Mrs Hodgson: Wil hij ook geen sandwich?

Miriam: Je weet best dat je hem niet mag storen. Ik dacht dat je dat wel had geleerd, na al die jaren.

Mrs. Hodgson: Werken op een lege maag is niet goed.

Miriam: Iedereen moet maar werken op de manier waar hij zich het prettigst bij voelt. (*gaat zitten*) Ik denk dat ik nu maar een kopje koffie neem... Er is toch wel koffie?

Mrs. Hodgson: Wat... Bij het eten?

Miriam: Ja. In een mok, graag.

Mrs Hodgson: Voor het toetje?

Miriam: Ik wil geen toetje. Dit is genoeg.

Mrs Hodgson: Wat is er? Bent u niet lekker?

Miriam: Ik heb het een beetje koud. Ik wil geen kou vatten. Ik wil nu graag koffie.

Mrs Hodgson: U moet 's avonds ook niet op het strand rondhangen. Het

is er veel te onbeschut.

Miriam: Onzin, het is er heerlijk luw. De zee was zo mooi.

Mrs. Hodgson: Hoe laat komt ze?

Miriam (*even stil, ze lijkt zich af te sluiten*): Ik heb geen idee.

Mrs. Hodgson: Moet ik voor eten zorgen?

Miriam: Als ze wat wil eten, dan doet ze dat wel in de trein.

Mrs. Hodgson: Word toch eens wat harder.

Miriam: Ik wil nu graag koffie.

Mrs. Hodgson: Luister... Ik ben al een hele tijd bij u. Ik ken u. U hoeft tegen mij niet zo'n toon aan te slaan, hoor.

Miriam (*boos*): Praat niet zo tegen me!

Mrs. Hodgson: Ik kende u al voor u met hem trouwde. Toen was u niet zo timide. Waarom laat u zich dit allemaal welgevalen?

Miriam: Ik kan er niks aan doen.

Mrs. Hodgson: Ach, larie. Dit is uw huis... U hoeft haar toch niet onder uw dak te dulden?

Miriam: Het is zijn huis.

Mrs. Hodgson: Dat is hetzelfde.

Miriam: Ja?

Mrs. Hodgson: U moet het zelf doen. Hij is met u getrouwd. In gemeenschap van goederen. U hoeft haar niet in huis te nemen, u kunt best nee zeggen.

Miriam: Ze is een hele goeie secretaresse.

Mrs. Hodgson: Dat zegt hij. Tjonge, u slikt wel veel, zeg. Ze heeft geen hogere opleiding dan ik. En dat noemt zich secretaresse.

Miriam: Ze is wel heel efficiënt. Ik mag haar niet, maar daar kan ik weinig tegen inbrengen.

Mrs. Hodgson: Ze is heel efficiënt in anderen voor zich laten lopen. De vorige keer dat ze hier was, moest ik haar ontbijt op bed brengen. Ik kan u wel vertellen dat dat er niet meer bij is. Ze lag erbij als mevrouw de barones en ik was zo'n beetje haar dienstmeid. Zij hoort in de keuken te staan. Toen ik jong was, wisten meisjes als zij wat hun plaats was en geloof mij maar dat ze een stuk gelukkiger waren.

Miriam: Niemand vraagt je haar ontbijt op bed te brengen. Ze was snipverkouden, dat weet je best. (*aarzelt even, dan een beetje plagerig*) Hij laat mij tenslotte vrij om jou aan te houden. Waarom zou ik hem dan niet zijn eigen secretaresse laten kiezen?

Mrs. Hodgson: Hij laat u vrij! Waar anders vindt hij iemand die dit allemaal voor hem doet, in dit van god verlaten oord? Ik run dit hele huishouden in mijn eentje als hij zich afzondert om te schrijven. Zo iemand vindt hij nergens.

Miriam: Je wordt goed betaald.

Mrs. Hodgson: Ik verdien het, tot op de laatste cent. Maar in het huis in de stad is geen plaats voor me, of wel? Daar loopt personeel genoeg rond. Joost mag weten waarvoor ze betaald worden, ze doen zo weinig mogelijk, elke avond naar de film... Ze laten de boel ver-slonzen...

Miriam: Je weet best dat je het vreselijk zou vinden in Londen. En nu, als je uitgeraasd bent... Mijn koffie?

Mrs. Hodgson: Ik loop al.

Miriam: En stoor hem niet...alsjeblieft?

Mrs Hodgson: Ik kijk wel uit.

Mrs Hodgson af. Miriam zit even in gedachten verzonken. Dan duwt ze de tafel weg, staat op, loopt naar het bureau en trekt een lade open. Ze pakt er een notitieboekje uit en gaat weer in de stoel zitten. Leest het vlug door alsof ze iets uit het hoofd leert. Leunt achterover en sluit de ogen, herhaalt iets in zichzelf; haar lippen bewegen maar maken geen geluid. Mrs Hodgson komt op met een klein dienblad met koffie. Miriam hoort haar niet totdat ze het kopje neerzet. Dan opent ze de ogen, geschrokken.

Miriam: Ik hoorde je niet terugkomen! *(ze legt het notitieboekje vlug naast zich op de stoel)*

Mrs Hodgson: Als ik u zo zie, zou ik maar eens vroeg naar bed gaan. *(ze kijkt naar het onaangeraakte bord)* U laat al dat kostelijke eten toch niet staan?

Miriam: Ik wil alleen koffie. Ik heb geen trek.

Mrs Hodgson: Als u griep krijgt, moet u het zeggen, hoor. Niet flink doen, iedereen aansteken en het daarna pas toegeven.

Miriam: Ik mankeer niets. *(Mrs. Hodgson haalt de schouders op en loopt naar de deur)* Je bent vanmiddag in het dorp geweest, of niet?

Mrs Hodgson *(draait zich om)*: Ja... Hoezo?

Miriam: Heb je ook een man zien staan... daarbuiten?

Mrs Hodgson: Een man? Waar buiten?

Miriam: Buiten op de rotsen... bij het strandpad.

Mrs Hodgson: Nou, nee. Wat voor man?

Miriam: Van gemiddelde lengte. Hij droeg een... lichte overjas, geloof ik.

Mrs Hodgson: Ik heb niemand gezien. Maar ik keek ook niet. Niet echt.

Miriam: Je kon hem haast niet over het hoofd zien. Dan denk ik dat hij er niet was.

Mrs Hodgson *(merkt dat Miriam gespannen is; komt terug, nieuwsgierig)*: Wat is er?

Miriam: Ik heb hem al een paar keer gezien. De eerste keer zocht ik er

niks achter. Ik dacht dat hij misschien een afspraak had, dat hij op iemand stond te wachten. Gisteren zag ik hem weer staan. En vanmorgen was hij er ook weer... Ik zag hem heel duidelijk toen ik naar huis liep voor het ontbijt.

Mrs Hodgson: U hebt niks gezegd.

Miriam: Het leek niet belangrijk... maar ik heb erover nagedacht. Het lijkt zo vreemd, om daar maar wat te staan. Ik kreeg ineens het idee dat hij het huis stond te bespieden.

Mrs Hodgson: Waarom zou iemand zoiets nou doen?

Miriam: Ik weet het niet. Misschien is het wel een inbreker. Die staan soms toch op de uitkijk? Om te zien wanneer mensen komen en gaan.

Mrs Hodgson: Niet in de open vlakte. Niet in het zicht.

Miriam: Nee... Maar dat kwam wel in me op. Hij stond bij dat groepje bomen, waar het pad naar beneden gaat. Misschien kwam hij van het strand. Ik bedoel... Hij stond niet in de open vlakte. Het zal wel niks zijn. Ik voelde me een beetje onbehaaglijk, dat is alles. Maar vanmiddag stond hij er niet...

Mrs Hodgson: Er was niemand. Nou ja, ik heb niemand gezien.

Miriam: En toen ik net buiten was, stond hij er ook niet. *(ze lijkt het van zich af te zetten)* Ach, het zal wel niets zijn. Gewoon iemand die op een vriendin stond te wachten. *(de deurbel rinkelt)*

Mrs Hodgson: Daar zal je haar hebben.

Miriam: Dat denk ik niet. Dan zou ze op het station een taxi hebben genomen. Dat hadden we wel gehoord. Oh... wil je het blad meenemen? *(Mrs. Hodgson pakt het blad en loopt naar de deur)*

Mrs Hodgson: Als het bezoek voor hem is, moet ik ze dan binnenlaten?

Miriam: Het lijkt me niet erg waarschijnlijk.

Mrs Hodgson gaat af, doet de deur dicht. Miriam pakt het notitieboekje weer op en leest het nog eens vluchtig door; daarna loopt ze naar de andere kant van het vertrek en legt het weer in de lade. Als ze alleen is, is het duidelijker dat ze gespannen is. De deur gaat open en Richard komt op. Hij is een knappe man van in de 40.

Richard: Mrs Hodgson zei dat ik wel binnen mocht komen.

Miriam: Richard! Wat leuk om je te zien. Ik had er geen idee van dat jij hier was.

Richard: Voor een paar dagen maar. Ik was een beetje aan het eind van mijn Latijn. Ik dacht dat wat frisse zeelucht me wel goed zou doen.

Miriam: Ga toch zitten. Je moeder is vast wel blij.

Richard *(gaat zitten)*: Ze vindt het heel fijn dat ik er ben, geloof ik. Ze voelt zich weleens een beetje verwaarloosd. Ik probeer zo veel

mogelijk te komen, maar de tijd lijkt wel door mijn vingers te glippen.

Miriam: Verbaast me niks... de hele dag werken en de hele nacht feesten.

Richard: Ach, kom... Zo erg is het nou ook weer niet.

Miriam: Erg? Het lijkt me heerlijk om zoveel plezier te hebben. Maar knappe mannen zonder gevolg zijn altijd erg in trek.

Richard (*een lichte spanning is voelbaar*): Dat zal wel. Is John er ook?

Miriam: Natuurlijk. Hij is aan het werk. Daarom zitten wij hier. Dat weet je toch wel?

Richard: Natuurlijk. Dom van me. Ik kwam even hallo zeggen... zoals een goeie buur betaamt. Ik had kunnen weten dat hij zich had opgesloten.

Miriam (*luchtig*): En voor mij was je natuurlijk niet langs gekomen.

Richard: Wis en waarachtig wel. Ik vind het altijd heel fijn om je te zien. (*hij pakt een sigarettenkoker uit zijn zak en doet deze open, ziet haar dan kijken en doet het weer dicht*) Sorry, dat vergat ik even.

Miriam: Je slaagt er toch altijd weer in om me vreselijk in verlegenheid te brengen.

Richard: Dan heb je wel een heel sterke fantasie.

Miriam: Is het zo raar? Dat ik een hekel heb aan een kamer vol oude sigarettenrook?

Richard: Tuurlijk niet. Het is jouw huis.

Miriam: John rookt als een schoorsteen in de studeerkamer. Je kunt de andere kant van de kamer niet eens zien. Ik wil graag één kamer fris houden.

Richard: Het is wel goed voor me dat ik niet aan een stuk door kan roken.

Miriam: Ik kan je wel iets te drinken aanbieden, om het goed te maken. Sherry, whisky, gin?

Richard: Laat ik het maar niet doen, dank je. Ik moest maar weer eens verder.

Miriam: Nou niet meteen weer weghollen. Je bent er net.

Richard: Het is twintig minuten lopen. En de rest van de avond heb ik nodig om weer wat op verhaal te komen.

Miriam: Ja, ik zie jou nog niet met een hond en een geweer en de wind in je gezicht over de hei lopen.

Richard: Wat een afschuwelijke gedachte. (*de onderlinge spanning is steeds zichtbaar*)

Miriam: Laat me je wat inschenken. Een opwarmertje voor de wandeling naar huis.

Richard: Een kleine whisky dan, graag. (*ze staat op om het in te schenken en hij ziet de kop koffie*) Is dat jouw koffie? Ik stoor je toch niet bij het eten?

Miriam: Ik heb vroeg gegeten. Molly komt zo.

Richard (*vlug, niet op zijn hoede*): Oh ja? Ik vroeg me af of... (*hij stopt abrupt*)

Miriam: Spuitwater of bronwater?

Richard: Spuitwater, graag.

Miriam: Gelukkig, er is geen bronwater. (*ze brengt hem het glas*) Ik hoop dat het goed is, borrels inschenken is niet mijn sterkste punt.

Richard: Dank je. Doe je niet...

Miriam: Ik drink niet.

Richard: Nee, natuurlijk niet. Dom van me.

Miriam: Welnee. Hoe kun jij nou onthouden wie van je vriendinnen drinkt en wie niet.

Richard (*het is even stil*): Hoe gaat het met het boek?

Miriam: Dat vertelt hij me nooit. Ik ben niet zo'n echtgenote die bij alles betrokken wordt. Hij sluit zichzelf op en komt eten als hij zin heeft.

Richard: Ach, het resultaat is altijd subliem.

Miriam: Ja. Maar het is niet wat je verwacht van iemand die zo humeurig is en zich zo afzondert.

Richard: Is hij wel zo humeurig? Ik bedoel, iedereen schrijft op de manier waar hij zich het lekkerst bij voelt.

Miriam: Nog niet zo lang geleden zei ik dat ook. Je hebt wel gelijk, natuurlijk. Maar een genie kun je veel meer vergeven dan een ordinaire broodschrijver.

Richard: Is dat zo?

Miriam: Nu doe je het weer voorkomen of ik moeilijk ben. Daar ben je echt akelig goed in. Wat ik bedoel, is... John is niet de makkelijkste man om mee te leven als hij aan het werk is. Als zijn boeken nou veel concentratie vereisten of het resultaat waardevol was... dan denk ik dat ik het nog wel terecht zou vinden.

Richard: Je hebt zijn werk nooit veel gevonden, he?

Miriam (*luchtig*): Wie wel?

Richard (*denkt even na*): Molly wel, denk ik.

Miriam: Oh, Molly... Ach ja, die misschien wel.

Richard: Je kunt heel goed zijn in een bepaald genre zonder een genie te zijn, hoor.

Miriam: Oh, nou ja... Laten we het er dan maar op houden dat de boeken van John niet mijn genre zijn. Ik kan ze niet echt afkraken, ik begrijp alleen niet waarom iemand ze zou willen schrijven. (*even stil*) Heeft je moeder je verteld dat we hier waren?

Richard: Nee, ik dineerde gisteravond bij de Claytons, en zij vertelden het.

Miriam: En toen kwam je op het idee om langs te komen.

Richard: Min of meer, ja. Ik bedacht me ineens dat ik de zee al een tijd niet meer had gezien... om nog maar te zwijgen van mijn moeder... dus ben ik maar gewoon gekomen.

Miriam: Wat heerlijk om zo vrij te zijn.

Richard: Maurice redt zich prima alleen op kantoor. Ik vraag me weleens af of ik nog wel nodig ben. Hij is veel efficiënter dan ik.

Miriam: Richard... waarom geef jij de boeken van John niet uit?

Richard: Omdat hij bij een ander onder contract staat, zoals je wel weet.

Miriam: Zou je het doen? Als je het kon, bedoel ik?

Richard: Een uitgever die een auteur met zulke verkoopcijfers laat lopen is knettergek.

Miriam: Dat is geen antwoord. (*denkt even na*) Toen je hier vanavond kwam... ben je over het rotspad gekomen of over het strand?

Richard: Het rotspad. Hoezo?

Miriam: Heb je ook een man boven aan het pad zien staan? Een man in een lichte jas?

Richard: Nee, ik geloof niet dat er zo iemand... Dan was hij me wel opgevallen, het is daar verlaten genoeg. Hoezo, heeft er zo iemand gestaan?

Miriam: Oh, ik maak me vast druk om niks... er staat daar al een paar dagen een man. Zo af en toe zie ik hem. Hij staat er een tijdje en gaat dan weer weg. Ik kreeg ineens zo'n gevoel dat hij het huis bespiedde. Ik was al bang voor inbrekers.

Richard: Als je je zorgen maakt, zeg het dan tegen John. Laat het hem even melden bij de politie.

Miriam: Ik denk dat ik dat maar doe, ja. Ik vind het maar niks dat ik geen telefoon heb. Je voelt je zo hulpeloos.

Richard: Het zijn rottingen. Je hebt geen rust meer in huis.

Miriam: Dat kan best zijn... maar als een van ons ziek wordt, of een been breekt of zoiets, dan kunnen we nergens hulp vragen. Geen telefoon, geen televisie, geen radio, er wordt nog geen krant bezorgd. Als ik wil weten of de wereld nog niet is vergaan, moet ik naar het dorp om er een te kopen.

Richard: Dat klinkt als iemands voorstelling van het paradijs.

Miriam: Het is extreem. Zo is hij met alles. Altijd uitersten.

Richard: Ik zou denken dat je de verandering wel fijn zou vinden. Het stadsleven is druk genoeg, toch?

Miriam: Jawel, jawel. Ik zal wel een heel ondankbare, ontevreden vrouw zijn. Ik heb zo veel, en ik loop alleen maar te mopperen, niet waar?

Richard (*lacht*): Dat heb ik niet gezegd.

Miriam: Je weet me altijd zo charmant de zwartepiet toe te spelen. (*de voordeur slaat dicht*)

Richard: Daar is iemand.

Miriam: Dat is vreemd... Ik heb geen taxi gehoord. Het zal Molly wel zijn.

Molly op. Een jaar of 27, mooi maar een tikkeltje ordinair; goed gekleed, maar neigend naar flamboyant. Blond haar, vermoedelijk geblondeerd. Ze draagt een jas maar geen hoed en draagt een kleine weekendtas. Ze praat met een accent, maar niet overdreven. Ze lijkt onzeker van zichzelf en heeft een defensieve houding. Als Richard opstaat, blijft ze staan.

Molly: Sorry, ik wist niet dat er bezoek was.

Richard: Goedenavond, leuk om je weer te zien.

Miriam (*altijd met een iets overdreven beleefdheid die rancune verhuult*):

Lieve hemel, Molly, je breekt het huis bijna af.

Molly: Ik weet het, sorry hoor. De wind is nogal aangewakkerd, de deur schoot uit mijn handen. Ik ga wel naar mijn kamer, ik wist niet...

Miriam (*kalm*): Doe niet zo gek, ga zitten. Is dat je tas? Die had ik maar in de hal laten staan, als ik jou was.

Molly: Ja, ik weet het... Ik keek alleen even om het hoekje om te zeggen dat ik er was. Ik was bang dat je zat te wachten of zo.

Miriam: Nee, we hebben vroeg gegeten. Mijn lieve kind, wil je zeggen dat je nog niet hebt gegeten?

Molly: Nee, nee. Maar dat geeft niet. Ik pak straks wel wat crackers.

Miriam: Wat vind ik dat nou vervelend... Ik dacht echt dat je wel in de trein had gegeten.

Molly: Laat maar, het geeft echt niet. Ik heb geen trek.

Richard: Heb je zin om met mij wat in de pub in het dorp te gaan eten? Ik lust wel wat, na mijn wandeling.

Molly: Oh, nee... Dank je wel.

Miriam: Ik denk dat Molly wel meteen aan het werk wil, niet waar, Molly? John zet haar altijd als een slavin aan het werk, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Molly: Ja, er is een hoop te doen. Ik heb wat aantekeningen bij me die hij was vergeten.

Miriam: Hij zou je roepen als hij klaar voor je was. Hij heeft zich na de lunch opgesloten in de studeerkamer en heeft zich verder niet meer laten zien.

Molly: Oh... Laat ik dan maar even wachten...tenzij hij niet weet dat ik er ben.

Miriam: Ik kan me haast niet voorstellen dat hij de deur niet gehoord heeft. Heb je geen taxi genomen?

Molly: Nee, het was zo'n mooie avond, ik dacht, ik ga wel lopen. De lucht

hier is zo schoon, na Londen.

Miriam: Nou, zet je tas maar in de hal en kom maar bij ons zitten tot John je roept. Zo lang zal dat niet duren, denk ik.

Molly: Ja, goed. *(ze loopt naar de deur)*

Miriam: Oh, en Molly... Wil je je jas daar ook laten? Ik heb er zo'n hekel aan dat er van alles rond slingert, en Mrs Hodgson loopt al op haar tandvlees.

Molly: Ja... natuurlijk... *(ze gaat af, doet de deur dicht)*

Richard: John boft maar met haar.

Miriam: Inderdaad. Zo trouw als een hond en erg goed in haar werk. Een fantastische combinatie.

Richard: Ze neemt hem veel werk uit handen.

Miriam: Ik tref het ook met haar... Ze past precies bij hem en ik hoef me nergens zorgen om te maken.

Richard: Zorgen?

Molly: Je kent het klassieke verhaal van de echtgenote en de secretaresse toch wel? Maar voor John is ze niet meer dan een efficiënte machine... Als ze een beetje... Nou, ja... Oh, hemel, dit is moeilijk... Als ze niet zo ordinair was, zou ik me wel zorgen maken. Ze is best aantrekkelijk en hij is zo afhankelijk van haar. Maar John is altijd nogal een snob geweest... Hij zou zichzelf nooit toestaan verliefd te worden op zo'n type vrouw. Geen enkele intelligente man denk ik, denk jij wel? *(het is even stil, ze kijkt hem aan; dan komt Molly op. Ze heeft haar jas en weekendtas achtergelaten en haar haar gekamd)*

Richard: Ik moest maar weer eens gaan. Heeft het zin om jullie op de borrel te vragen, morgen?

Miriam: Ik kan geen antwoord geven voor John. Ik denk dat hij de hele dag wel aan het werk is.

Richard: Nou ja, als hij Molly kan missen, dan kunnen jullie misschien met je tweetjes komen...

Miriam: Mag ik dat open laten? Dat wil zeggen, mits ik alleen mag komen, als de andere twee het te druk hebben?

Richard *(een nauwelijks hoorbare aarzeling)*: Natuurlijk, ik zou het erg leuk vinden, ongeacht of een van jullie drieën komt of alledrie. Ik laat het helemaal aan jullie over. 's Middags of 's avonds, wat jullie maar willen.

Miriam: We moeten nog even bekijken wat het beste uitkomt. Als dat goed is?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto